

Vijfde aanvullend Protocol tot wijziging van het Verdrag in zake oprichting ener Europese Betalings Unie, op 30 Juni 1954 te Parijs ondertekend

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE
ZAKEN EN VAN DE MINISTER ZONDER
PORTEFEUILLE

No. 1

Ter griffie van de Tweede Kamer der Staten-Generaal
ontvangen: 7 December 1954.

De wens, dat deze Overeenkomst aan de uitspraak van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, kan door of namens de Kamer of door ten minste twintig leden der Kamer uiterlijk te kennen worden gegeven op 6 Januari 1955.

's-Gravenhage, 3 December 1954.

Wij hebben de eer U Hoogedelgestrengede mede te delen, dat in het hierbij overgelegde *Trb.* 1954, 184, is geplaatst de tekst, alsmede een vertaling in het Nederlands, van het op 30 Juni 1954 te Parijs ondertekende Vijfde Aanvullend Protocol tot wijziging van het Verdrag in zake de oprichting ener Europese Betalings Unie.

Hiernevens gelieve U Hoogedelgestrengede tevens een toelichtende Nota aan te treffen bij genoemd Protocol, hetwelk ingevolge artikel 60, lid 2, der Grondwet de goedkeuring van de Staten-Generaal behoeft alvorens te kunnen worden bekrachtigd.

Indien wij niet binnen dertig dagen na ontvangst van deze brief uw schriftelijke mededeling hebben ontvangen van de wens, te kennen gegeven door of namens de Kamer of door ten minste twintig leden der Kamer, houdende, dat genoemd Protocol aan de uitspraak van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, dan wel indien wij binnen die termijn uw schriftelijke verklaring hebben ontvangen, dat, voor zover de Tweede Kamer aangaat, geen uitspraak wordt verlangd, wordt de goedkeuring van bovengenoemd Protocol geacht te zijn verleend voor zoveel de Tweede Kamer betreft, tenzij door of namens de Eerste Kamer of door ten minste tien leden dier Kamer een uitspraak wordt verlangd.

*De Minister
zonder Portefeuille,
J. LUNS.*

*De Minister
van Buitenlandse Zaken,
J. W. BEYEN.*

Toelichtende Nota, ter zake van het Vijfde Aanvullend Protocol tot wijziging van het E.B.U.-verdrag

Op 30 Juni 1954 werd te Parijs het Vijfde Aanvullend Protocol tot wijziging van het Verdrag in zake de oprichting van een Europese Betalings Unie door de deelnemende landen ondertekend. Krachtens artikel 15 worden de bepalingen van dit Protocol in afwachting van de ratificatie door de deelnemende landen voorlopig van 1 Juli 1954 af toegepast.

In de aan de ondertekening van genoemd Protocol voorafgaande periode hebben overeenkomstig de bepalingen van artikel 35ter van het Verdrag besprekingen plaats gevonden omtrent de vraag of en, zo ja, op welke wijze de E.B.U. na 30 Juni zou worden voortgezet.

Evenals in het vorig jaar was men ook nu algemeen van mening, dat nog niet het tijdstip was bereikt, waarop de vrije inwisselbaarheid voor een aantal Westeuropese valuta's zou kunnen worden ingevoerd.

In verband daarmee achtte men het wenselijk de E.B.U. opnieuw met een jaar te verlengen.

Er waren echter bij deze verlenging verschillende vraagstukken, waarvoor een oplossing moest worden gezocht.

Aan

*de heer Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal*

In de eerste plaats was er in de laatste jaren over het algemeen een zekere stabilisatie van de posities opgetreden; slechts de posities van Duitsland en Oostenrijk als crediteur en de positie van Italië als debiteur namen belangrijk toe. In de bestaande debiteur- en crediteurposities kwam slechts weinig verandering. Enerzijds was er een aantal langdurige debiteurenposities (Engeland, Frankrijk en Italië), anderzijds een aantal langdurige crediteurenposities (Duitsland, Zwitserland, België, Nederland). Deze ontwikkeling hield in, dat de door en aan de Unie verleende credieten een langdurig, vaak zelfs permanent karakter hadden gekregen. Dit was echter niet in overeenstemming met de oorspronkelijke opzet van de Unie, volgens welke slechts kortlopende credieten zouden worden verleend ter opvang van tijdelijke schommelingen in de betalingsbalansen. Het was zeer gewenst, dat op enigerlei wijze de duur van de credietverlening zou worden beperkt.

Voorts was het meer en meer noodzakelijk geworden, de extreme posities in de E.B.U. te beperken. Dit hing vooral samen met de snelle toename van Duitslands positie in de E.B.U. De maandelijkse overschotten van dit land bedroegen in 1953 gemiddeld 35 miljoen rekeneenheden¹⁾ en waren in het eerste halfjaar van 1954 nog aanzienlijk groter. Echter niet alleen Duitsland, doch ook andere landen, die reeds langere tijd een extreme creditpositie innamen, wensten een beperking van de omvang van hun credietverlening.

Een reële verbetering in de bovenomschreven situatie heeft men gemeend te kunnen bereiken door aflossing van uitstaande schulden. Hierdoor zouden langlopende credieten worden afgelost. Men heeft het reeds van het begin af redelijk geoordeeld, aan de aflossing van schulden te koppelen de verlening van nieuwe credietfaciliteiten door de Unie aan debiteurlanden en door de crediteurlanden aan de Unie. Dit was voor de debiteurlanden, welke credietfaciliteiten in het quotum vrijwel waren uitgeput, zeer gewenst, met name in verband met de verdergaande liberalisatie van het Westeuropese handelsverkeer.

Oorspronkelijk is door enige crediteurlanden getracht, de schuldaflossing als een automatisch werkend systeem in de Unie op te nemen. Tegen een dergelijke systematische verhoging van de goudverplichtingen verzette zich een aantal debiteurlanden.

Om niettemin tot een aflossing van schulden te komen, heeft men besloten incidenteel een deel der schulden te regelen door bilateraal overleg tussen debiteur- en crediteurlanden. Elk land was geheel vrij, met een ander land al of niet een overeenkomst af te sluiten. Behalve Turkije en IJsland namen alle landen aan de bilaterale onderhandelingen deel. Op deze wijze werd een belangrijk deel der uitstaande schulden geregeld. Echter werd niet direct het gehele geregelde schuldbedrag afgelost. Per 30 Juni 1954 is doorgaans slechts 25 % afgelost in goud of dollars. Deze betalingen geschieden in feite rechtstreeks tussen debiteur- en crediteurlanden. Formeel liepen zij echter via de Unie om deze in staat te stellen, de noodzakelijke wijzigingen in de posities aan te brengen.

Voor het overige deel van de geregelde schulden, meestal 75 %, werden in bilateraal overleg consolidatieregelingen getroffen. De daarbij overeengekomen aflossingstermijn was doorgaans 7 jaar, de rente bedroeg over het algemeen ca 3 %.

Nederland heeft met Engeland een credietbedrag geregeld van \$ 70 mln, met Frankrijk een bedrag van \$ 35 mln en met Noorwegen een bedrag van \$ 8 mln. Van deze bedragen is per 30 Juni 1954 aan Nederland 25 %, dit is in totaal \$ 28,25 mln, door de drie genoemde landen terugbetaald. Met deze landen zijn voorts consolidatieregelingen getroffen. Bij afzonderlijke brief worden de schuldregelingen met Engeland, Frankrijk en Noorwegen aan de Staten-Generaal overgelegd. Korthedshalve moge in deze Nota hiernaar worden verwezen.

Door Nederland is ook nog onderhandeld met Italië en Denemarken over de regeling van E.B.U.-schulden. Het bleek echter niet mogelijk met deze landen tot overeenstemming te komen.

Hoewel de crediteurlanden een deel van hun credieten nu definitief voor een vrij lange termijn aan de debiteurlanden ter beschikking stellen, heeft de schuldregeling voor hen het voordeel, dat, nog afgezien van de schuldaflossing per 30 Juni 1954, in de toekomst tijdens het bestaan van de Unie een deel der schulden aan hen wordt terugbetaald; zonder consolidatieregeling zou een vermindering van de uitstaande vordering afhankelijk zijn geweest van het verloop van de positie van het crediteurland in de Unie. In zekere zin betekent de bilaterale schuldregeling een vooruitlopen op de liquidatie. Immers, evenals bij liquidatie is thans een deel der vorderingen op en schulden aan de Unie omgezet in bilaterale credietverhoudingen.

Ook in een ander opzicht is bij de recente regelingen geanticipeerd op de liquidatie der Unie. Op de laatste Ministersconferentie van de Organisatie voor Europese Economische Samenwerking is namelijk besloten een bedrag van \$ 130 mln uit de convertibele activa der Unie onder de crediteurlanden te verdelen. Aldus ontvingen de crediteurlanden ter verdere aflossing van hun vorderingen per 30 Juni een bedrag aan goud, dat zij anders bij liquidatie zouden hebben ontvangen. Dat reeds tijdens het bestaan der Unie zonder gevaar voor illiquiditeit tot een dergelijke uitkering kon worden overgegaan, kwam vooral door de aanzienlijke toename van het goudbezit der Unie in de afgelopen jaren. Per 1 Juli 1950 bedroeg de goudvoorraad \$ 350 mln; per 30 Juni 1954 was zij \$ 544 mln. Deze stijging vond onder meer haar oorzaak in het feit, dat enkele debiteurlanden (Frankrijk en Turkije) reeds geruime tijd hun quotum overschreden hadden en derhalve al hun tekorten voor 100 % in goud afdekten. Voorts hadden met name in de eerste jaren van het bestaan der Unie de Verenigde Staten van Amerika belangrijke goudbedragen als „special resources” ter beschikking gesteld van bepaalde debiteurlanden (Griekenland, Frankrijk, Turkije, Oostenrijk en IJsland). Deze goudbedragen dienden ter beperking van de tekorten van deze landen in de Unie. Voor zover het desbetreffende land ter dekking van deze tekorten geen goud zou behoeven te betalen, doch crediet zou hebben ontvangen van de Unie, betekenden de „special resources” een extra-goudontvangst voor de Unie.

Bij de verdeling van het bedrag van \$ 130 mln onder de crediteurlanden werd aan Duitsland het grootste gedeelte toegerekend. Dit achtte men redelijk in verband met de grote credietverplichtingen, waartoe dit land zich verbonden heeft. Het aandeel van Nederland bedroeg \$ 14 mln.

In verband met de schuldaflossingen werden de cumulatieve posities verlaagd, echter slechts ter zake van de werkelijk ontvangen, resp. verrichte schuldaflossingen. Het geconsolideerde crediet blijft in de cumulatieve positie opgenomen zolang en voor zover daarop in de toekomst niet wordt afgelost.

Zoals reeds in het voorgaande werd vastgesteld, heeft men aan de schuldaflossing steeds de beschikbaarstelling van nieuwe credietfaciliteiten willen verbinden. Voor het bedrag, dat het debiteurland ter aflossing van zijn schuld aan het crediteurland betaalt, zouden hem nieuwe credietfaciliteiten ter beschikking moeten worden gesteld. Omgekeerd zou het crediteurland voor de bedragen, die hij van het debiteurland en van de Unie ontvangt, nieuwe credietverplichtingen op zich moeten nemen.

Wat de geconsolideerde credieten betreft, is overeengekomen, dat de crediteurlanden reeds thans tot het gehele bedrag van het geconsolideerde crediet nieuwe credietverplichtingen op zich nemen. De debiteurlanden echter ontvangen niet direct credietfaciliteiten voor het geconsolideerde credietbedrag. Slechts wanneer en voor zover in de toekomst op het geconsolideerde crediet wordt afgelost, komen nieuwe credietfaciliteiten te hunner beschikking. Bij de recente regeling hebben de debiteurlanden, voor zover zij althans aan de consolidatieregeling deelnamen, nog een bedrag aan extra-credietfaciliteiten ter beschikking gekregen. Dit hangt samen met de verdeling onder de crediteurlanden van \$ 130 mln uit de convertibele activa. De hiervoor door de crediteurlanden aan de Unie beschikbaar gestelde credietfaciliteiten, zijn door de Unie doorgegeven aan de debiteurlanden. Bovendien verklaarde de Unie

¹⁾ In feite is de pariteit van de E.B.U.-rekeneenheid gelijk aan die van de U.S.A.-dollar. In verband hiermede zal in deze Nota verder het \$-teken worden gebruikt.

zich bereid nog een extra-crediet te verlenen van \$ 30 mln, zodat in totaal \$ 160 mln aan extra-credietfaciliteiten ter beschikking van de debiteuren kwamen. Bij de verdeling van dit bedrag heeft Italië het grootste gedeelte ontvangen om aldus dit land in staat te stellen, ondanks de zeer ongunstige positie in de E.B.U., de praktisch volledige liberalisatie te handhaven. Bij de recente discussies over de consequenties van de schuldaflossing werd meer en meer behoefte gevoeld aan een vereenvoudiging van het E.B.U.-mechanisme. In verband hiermee werd besloten, dat in de toekomst, zolang een land binnen zijn quotum verkeert, de overschotten en tekorten voor de helft in goud en voor de helft in crediet zullen worden geregeld. De regeling, waarbij de gouddekkingspercentages varieerden met de tranches van het quotum, is komen te vervallen. Slechts wanneer en voor zover een debiteurland het quotum overschreden heeft, zullen overschotten en tekorten voor 100% in goud worden verrekend. In dit verband is tevens bepaald, dat een debiteur het vóór 30 Juni 1954 boven het quotum betaalde goud zal kunnen terugverdienen onder bepaalde voorwaarden.

Naast een belangrijke vereenvoudiging heeft de nieuwe regeling verder het voordeel, dat er thans geen risico's meer bestaan ten aanzien van het goudverlies door de Unie. In elke periode ontvangt de Unie over het algemeen evenveel goud ter verrekening van tekorten als zij goud afgeeft ter verrekening van overschotten. Slechts dient er mee rekening te worden gehouden, dat aan extreme debiteuren, voor zover deze per 30 Juni 1954 hun quotum hadden overschreden, in bepaalde gevallen ter dekking van overschotten, 100 % goud moet worden betaald, terwijl voor de daartegenover ontstaande tekorten slechts 50 % goud door de Unie zou worden ontvangen.

Vóór de invoering van de 50/50-regeling werd gemiddeld in het quotum 60 % crediet verleend. Thans is dit percentage teruggebracht tot 50. Om niettemin de credietfaciliteiten in het quotum tot een zelfde bedrag te handhaven, zijn met ingang van 1 Juli 1954 alle quota met 20 % verhoogd.

Wanneer men het geheel der getroffen maatregelen overziet, dan kan men constateren, dat op een bevredigende wijze voor de bestaande moeilijkheden een oplossing is gevonden. Men kan echter niet stellen, dat deze moeilijkheden definitief zijn overwonnen. De thans getroffen regeling draagt een incidenteel karakter.

De E.B.U. is echter slechts een tijdelijk stelsel, dat te zijner tijd zal plaats moeten maken voor een stelsel van vrije inwisselbaarheid van valuta's. Waar het bij de recente verlenging om ging, was de voorwaarden te scheppen, waaronder de E.B.U. nog enige tijd op bevredigende wijze zou kunnen functioneren. De conclusie lijkt gerechtvaardigd, dat men hierin voor een goed deel is geslaagd.

Toelichting op de artikelen van het Protocol

Artikel 1. Betreft artikel 4 van het Verdrag.

Met betrekking tot rente- en aflossingsbetalingen uit hoofde van kapitaaltransacties was vroeger in lid *e* van dit artikel bepaald, dat deze alleen buiten de Unie om mochten plaats vinden, indien de kapitaaltransacties zelf eveneens buiten de Unie om verrekend waren. Thans is evenwel vastgesteld, dat, ook indien de oorspronkelijke kapitaaltransactie via de Unie verrekend is, men de daarmee samenhangende rente- en aflossingsbetalingen buiten de Unie om kan doen plaats vinden, indien de desbetreffende landen zulks verzoeken op het tijdstip van het afsluiten van de kapitaaltransactie. Dit hangt samen met de in het nieuwe artikel 10*bis* bedoelde bijzondere verrekeningen; zie de toelichting bij artikel 4 van dit Protocol.

Verder is een nieuw lid *e bis* toegevoegd, bepalende, dat betalingen, voortvloeiende uit de krachtens het nieuwe artikel 13*bis* gesloten overeenkomsten, buiten de Unie om zullen plaats vinden. Bij voorbaat zij er op gewezen, dat dit niet wil zeggen, dat deze betalingen de posities der desbetreffende landen ten opzichte van de Unie geheel onbeïnvloed laten; zie de toelichting bij de artikelen 3 en 7 van dit Protocol.

Artikel 2. Betreft artikel 6 van het E.B.U.-verdrag.

Bij de vaststelling van verrekeningsoverschotten en tekorten dient voortaan ook te worden rekening gehouden met eventuele verrekeningen volgens artikel 10*bis* (zie artikel 4 van dit Protocol). Door de invoering van een nieuw punt iii is hierin voorzien.

Artikel 3. Betreft artikel 7 van het E.B.U.-verdrag.

Dit artikel is zodanig gewijzigd, dat bij de vaststelling van de cumulatieve posities dient te worden rekening gehouden met de bilaterale schuldregelingen tussen debiteur- en crediteurlanden (zie artikel 7 van dit Protocol).

Artikel 4. Betreft een nieuw artikel 10*bis*.

Door de invoering van dit artikel is er o.m. in voorzien, dat de netto-overschotten en tekorten behalve door de verrekening met initiële saldi (artikel 10) of met de per 1 Juli 1950 bestaande middelen (artikel 9) ook kunnen worden gewijzigd door bijzondere verrekeningen, waartoe de Organisatie mocht besluiten.

Op deze wijze heeft men mogelijk gemaakt, dat betalingen door debiteurlanden aan de Unie en door de Unie aan crediteurlanden op een bijzondere wijze in de cumulatieve positie der verschillende landen tot uitdrukking worden gebracht. Met name is hierbij gedacht aan de mogelijkheid, dat betalingen van één der landen aan een ander geheel in aftrek gebracht worden op het credietbedrag in de cumulatieve positie en niet op het goudbedrag. Past men dan het goudbedrag aan het credietbedrag aan, door eenvoudig het met de verlaging van het credietbedrag overeenkomende vroeger betaalde goud voortaan buiten beschouwing te laten, dan verkrijgt men een verlaging der cumulatieve posities, welke bij de nieuwe 50/50-regeling (zie toelichting bij artikel 5 van dit Protocol) gelijk is aan het dubbele van de verrichte betaling. Een dergelijke transactie werd in Maart j.l. afgesloten tussen Zwitserland en Italië, waarbij een Zwitsers bankconsortium een lening verstrekte aan een Italiaanse credietinstelling. De lening was ruim 20 mln rekeneenheden groot, terwijl de daling van de cumulatieve positie van beide landen ruim 40 mln rekeneenheden bedroeg. Van het bedrag van ruim 20 mln rekeneenheden aan vroeger betaald goud werd op grond van een latere regeling door Italië definitief afstand gedaan, terwijl Zwitserland een dergelijk bedrag definitief in haar bezit kreeg.

Dit artikel is zeer algemeen gesteld; ook andere bijzondere verrekeningen, die in de toekomst noodzakelijk mochten blijken, zijn hierdoor mogelijk gemaakt.

Artikel 5. Betreft artikel 11 van het E.B.U.-verdrag.

Dit artikel wordt belangrijk gewijzigd in verband met de invoering van de nieuwe methode van verrekening der netto-overschotten en tekorten. Voor zover een land binnen zijn quotum verkeert, zullen alle overschotten en tekorten voor 50 % in goud en voor 50 % door credietverlening worden geregeld. Waar onder de vroegere regeling in het quotum gemiddeld 60 % crediet werd verleend, was het, om de credietfaciliteiten voor debiteuren en de credietverplichtingen voor crediteuren in het quotum gelijk te doen blijven, noodzakelijk, alle quota met 20 % te verhogen. De aldus berekende nieuwe quota zijn vastgelegd in Tabel III.

Lid *b* komt wat de inhoud betreft overeen met het vroegere lid *c*; er zijn slechts enige redactionele wijzigingen in aangebracht.

Nieuw ingevoegd is lid *c*, waarin als uitvloeisel van het cumulatieve beginsel wordt vastgesteld, dat credieten uit hoofde van overschotten of tekorten door of aan een land te verlenen, indien mogelijk worden gecompenseerd met vroeger verleende credieten aan en door het desbetreffende land.

De leden *d* en *e* zijn enigszins verkort, doordat de in beide leden voorkomende passages, volgens welke onverplicht betaald goud bij de calculaties van de wijze van verrekening van overschotten en tekorten niet als goudbetaling, doch als crediet wordt beschouwd, thans tegelijk in een nieuw lid *f* zijn opgenomen. In dit lid is tevens de bepaling opgenomen, dat een

dergelijke onverplichte goudbetaling niet automatisch wordt gecontinueerd, doch dat, tenzij een land een tegenovergesteld verzoek doet, het te veel betaalde goud in de volgende verrekeningsperiode zal worden terugbetaald.

Artikel 6. Betreft artikel 13 van het E.B.U.-verdrag.

In de leden *a* en *b* zijn enige ondergeschikte redactionele wijzigingen aangebracht.

Wat betreft het nieuw ingevoegde lid *c*, moge worden verwezen naar de toelichting bij artikel 11, lid *c*.

Artikel 7. Betreft een nieuw artikel 13*bis*.

In lid *a* van dit artikel wordt de mogelijkheid geopend, dat een debiteurland en een crediteurland overeenkomen hun schuld aan, resp. hun vordering op de Unie te verminderen door rechtstreekse betaling van een bepaald bedrag door het eerstgenoemde aan het laatstgenoemde land, voor een deel ineens en voor een deel verdeeld over een aantal jaren. Deze betalingen worden dan, evenals in het geval van de bijzondere regelingen krachtens artikel 10*bis*, geheel in mindering gebracht op het credietbedrag in de cumulatieve positie terwijl daaruit voortvloeit, dat het goudbedrag ingevolge de nieuwe 50/50-regeling met een gelijk bedrag vermindert. Ook deze overeenkomsten hebben dus een effect op de cumulatieve positie, dat tweemaal zo groot is als de verrichte betalingen.

In lid *b* is mogelijk gemaakt, dat de Unie zelf door betalingen in goud of dollars een deel van haar uitstaande schulden aan crediteuren aflost. Voorts kan zij volgens dit lid aan een debiteurland toestaan, dat dit een deel van de schuld aan de Unie aflost.

Deze terugbetalingen worden op de reeds boven besproken bijzondere wijze in de cumulatieve positie tot uitdrukking gebracht.

Artikel 8. Betreft artikel 14 van het E.B.U.-verdrag.

Onder de verplichtingen van een land aan de Unie of van de Unie aan een land zijn thans ook opgenomen de verplichtingen uit hoofde van de bijzondere verrekeningen volgens artikel 10*bis* en de terugbetalingen aan of door de Unie, als voorzien in artikel 13*bis*.

Artikel 9. Betreft artikel 22 van het E.B.U.-verdrag.

In dit artikel is de bepaling ingevoegd, dat de landen met betrekking tot de door hen overeenkomstig artikel 13*bis* afgesloten bilaterale schuldregelingen alle inlichtingen dienen te verschaffen, die voor het verrichten van de operaties van de Agent noodzakelijk zijn.

Artikel 10. Betreft artikel 34 van het Verdrag.

Tot de goudbetalingsverplichtingen van een land jegens de Unie, bij het niet voldoen waaraan het desbetreffende land, tenzij de Organisatie anders mocht beslissen, de deelname aan de E.B.U. wordt ontzegd, en tot de goudbetalingsverplichtingen van de Unie jegens een land, bij het niet nakomen waarvan dit land het recht heeft op de in artikel 34 vermelde korte termijn uit de E.B.U. te treden, worden ook gerekend de verplichtingen, die voortvloeien uit de bijzondere verrekeningen volgens artikel 10*bis*.

Er moge op worden gewezen, dat het niet voldoen aan de verplichtingen uit hoofde van met de Unie of met andere landen afgesloten schuldregelingen niet tot beëindiging van het lidmaatschap van een land door de Unie of door het land zelf aanleiding geeft. De reden hiervan is, dat deze overeenkomsten op basis van vrijwilligheid worden afgesloten.

Artikel 11. Betreft een nieuw artikel 35*quater*.

In verband met de verlenging van de E.B.U. met een jaar is het nodig soortgelijke voorzieningen te treffen voor de eventuele verlenging na 30 Juni 1955, als zijn vervat in de artikelen 35, 35*bis* en 35*ter*.

Artikel 12. Betreft Annex B bij het E.B.U.-verdrag.

In een aantal passages, waar sprake is van door of aan de Unie verleende credieten (zie de paragrafen 1, 3, 8, 12, 15, 19, 20 en 23), is door een verwijzing naar artikel 10*bis* vastgelegd, dat bij de bepaling van de omvang der credieten rekening dient te worden gehouden met de bijzondere verrekeningen krachtens dit artikel.

In paragraaf 1, waar de liquidatie van de E.B.U. ter sprake wordt gebracht, wordt in plaats van naar artikel 35*ter* verwezen naar artikel 35*quater*.

Tenslotte moge nog worden gewezen op de wijziging in paragraaf 7, waar, sprekende over de berekeningen volgens artikel 11 van het Verdrag, naar het gehele artikel wordt verwezen en niet slechts naar het vroegere lid *b*.

Artikel 13. Betreft Tabel V in Annex B van het E.B.U.-verdrag.

In verband met het vervallen van een der tabellen wordt deze tabel „Tabel IV”.

Artikel 14. In artikel 7 van het E.B.U.-verdrag wordt de cumulatieve positie van een land omschreven als het per saldo via de E.B.U. verrekende overschot dan wel tekort. Ingevolge het in de Unie van kracht zijnde beginsel kan men echter de cumulatieve positie ook zien als de aanwijzing, hoe in de toekomst bij een teruglopen van de positie tekorten van een crediteurland dan wel overschotten van een debiteurland moeten worden verrekend. Ten gevolge van de invoering van het 50/50-beginsel zal bij een teruglopen van de posities over het algemeen de verrekening op een andere wijze plaats vinden dan bij het ontstaan van die posities het geval is geweest. In verband daarmee heeft men thans de cumulatieve positie gewijzigd in die zin, dat men aan het nog uitstaande credietbedrag een gelijk goudbedrag heeft toegevoegd. Vroeger kon binnen het quotum het goudbedrag slechts maximaal 40/60 van het credietbedrag zijn; nu is het goudbedrag opgetrokken tot het credietbedrag in de cumulatieve positie. Het is derhalve duidelijk, dat de totale cumulatieve positie, de schuldaflossingen buiten beschouwing latende, een verhoging heeft ondergaan.

De Minister van Financiën,

VAN DE KIEFT.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

J. W. BEYEN.

De Minister zonder Portefeuille,

J. LUNS.

De Minister van Economische Zaken,

J. ZIJLSTRA.